

[Iver Poulsen.]

menholdet, sammenholdet mellem medlemmerne, og samarbejdet om de praktiske og forsvarsmæssige opgaver afgørende betydning. Jeg vil dog henstille til den højtærede statsminister og til den høje regering, at det ikke bliver ved disse udtalelser om sammenholdet og det politiske og forsvarsmæssige samarbejdes store betydning, men at ordene omsættes i handling, og at den danske regering trods radikal modvilje nu også i handling viser, at den ønsker at styrke sammenholdet, og at den er villig til at yde sit bidrag, sit rimelige bidrag, til løsning af NATOs politiske og forsvarsmæssige opgaver, som den højtærede statsminister som nævnt tillægger så afgørende betydning, for hidtil har der jo manglet en del her.

Man gennemførte et forsvarsforlig på radikale betingelser, således at forliget resulterede i en forsvarsordning, som af den højeste NATO-sagkundskab blev betegnet som et slet og ret kapitulationsforsvar, som inden for fællesskabet ikke formår at løse de opgaver, som naturligt måtte løses af Danmark. Vi modsætter os, at vore styrker og den ungdom, som i påkommende tilfælde skal udkommanderes, udrustes med samme våben, som modstanderne har; vi modsætter os stationering af allierede styrker til at løse de opgaver, vi ikke selv ønsker at løse; vi modsætter os, at de styrker, som skal forsvare vort lands frihed og selvstændighed, får anbragt nødvendige depoter her i landet; vi undlader at opfylde forudsætningerne for forsvarsforliget, bl. a. med hensyn til anskaffelse af det nødvendige materiel, således at en general, det ærede medlem hr. Erik Kragh, offentligt har udtalt, at tilstandene inden for hæren i dag nærmer sig det uforvarlige, og den officer, oberst Ejby-Nielsen i Ålborg, som har ansvaret for luftforsvaret i Jylland og Fyn, offentligt har karakteriseret dette forsvar som betydelig dårligere, både hvad angår materiel og mandskabsstyrke, end det var den 9. april 1940. Endelig ligger vi som den sidste — fraregnet Luxembourg — når det gælder om at yde til det sammenhold og det samarbejde, som den højtærede statsminister tillægger så stor betydning, på linje med de øvrige lande inden for fællesskabet, hvorimod vi ikke er så tilbagehol-

dende, når det drejer sig om at nyde sammenholdets og fællesskabets fordele, f. eks. når talen er om materiel og våbenhjælp fra Amerika. Det er også betegnende for den radikale mentalitet, som præger regeringen på dette område, at den højtærede statsminister udtaler regeringens håb om fornøden bistand gennem det amerikanske våbenhjælpsprogram til anskaffelse af det materiel og den udrustning, som dansk forsvar mangler.

Og nu sidst spørgsmålet om NATO, ønsket om enhedskommandoen! Den valenhed, hvormed dette spørgsmål er blevet behandlet, har ikke tjent til at styrke troen på Danmarks vilje til samarbejde, og jeg deler ganske den ængstelse og uro, som det ærede medlem hr. Poul Sørensen over for dagspressen for kort tid siden gav udtryk for i denne anledning. Men jeg har lidt vanskeligt ved at tage det ærede medlems forargelse højtideligt, for det kræver ikke megen livserfaring, menneskekundskab eller politisk viden at vide, at når man én gang har indladt sig på forsvarspolitisk samarbejde med de radikale og bøjet sig for radikale betingelser, har man påtaget sig et ansvar, som før eller senere må give politiske sjælekvaler, som det altid gør det, når man går på akkord med det, man selv anser for uret.

På baggrund af disse kendsgerninger kan jeg ikke tillægge den højtærede statsministers udtalelse om, at regeringen inden for NATO og overalt, hvor Danmark har medindflydelse, vil virke for at opnå en mindskelse af spændingen i verden, nogen større betydning, for det må da være urealistisk at tro, at Danmark kan regne med nogen nævneværdig medindflydelse inden for NATO-fællesskabet, når Danmarks anseelse og tilliden til Danmarks redelige vilje til at ofre på sammenholdets og samarbejdets alter på lige fod med andre lande inden for fællesskabet naturligvis må være stærkt svindende.

Den højtærede statsminister nævnte også, at forvaltningsnævnet har videreført rationaliseringsundersøgelserne med henblik på at opnå besparelser inden for hele forsvaret, og det er udmærket; men jeg vil gerne her spørge, om det ikke var muligt, at forvaltningsnævnet kunne videreføre rationaliseringsundersøgelserne til også at omfatte